

an Kenny is een echte voetbalklas.
t met tweeëntwintig, twee elftallen
speeltijd wordt er tegen elkaar

ag krijgt de klas er een nieuwe
j. Thomas, de nieuweling, zit in
el. De matches op de speelplaats
meer door.

r is Kenny niet zo blij om ...

MIX
papier van
herkomst
C009115

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Dit FSC-label biedt u de garantie dat het gebruikte hout en papier enkel afkomstig zijn uit goed beheerde bossen.

375
661 037 2
147/212
020 414

erel Eyckerman

jke uitgever

keweg 3, 8000 Brugge
2.225
e Keure, Brugge

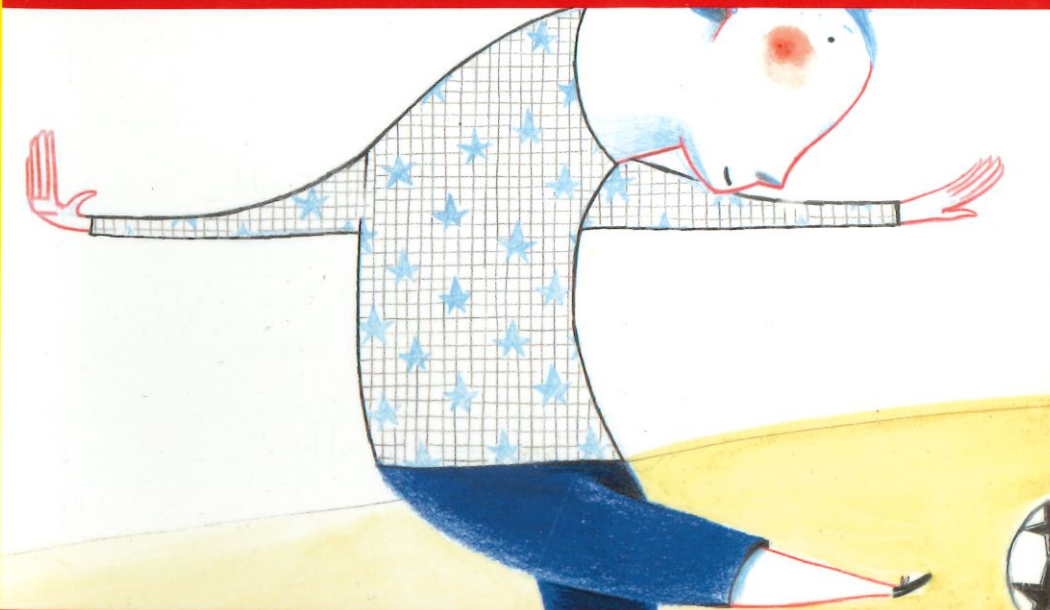

9 789086 610372

Thema 1 Welkom

AVI-niveau 8

Rolstoeldoelman

Frank Pollet

Ik oefen.

verrass**ing**
 uitdruk**king**
 bewe**ging**
 reke**ning**

vakant**ie**

elektr**isch**

pocht**e**

sorry

Kenny

sympathiek

cent

prec**ies**

cijfer

speciaal

racen racet

correct

scoren

gehandicapt

wijs vinger

vraag teken

kleuter klas

schijn beweging

hart verscheurend

klas genoten

scheids rech ter

wed den schap

knuf fel beer

on no zel

in ge wik keld

toe fluis te ren

match

bureau

freaks

serieus

wijsvinger

vraagteken

kleuterklas

schijnbeweging

hartverscheurend

klasgenoten

scheidsrechter

weddenschap

knuffelbeer

onnozel

ingewikkeld

toefluisteren

blz.

2 **Dribbelen:** terwijl je loopt, de bal aan je voet houden.

2 Ze heeft al heel veel jongens **voor schut gezet**.
Ze heeft al heel veel jongens **voor gek gezet**.

2 **Gesnopen?**

Begrepen?

3 Anton **pocht** dat hij zonder kussen op zijn hoofd kan staan.
Anton **schept op** dat hij zonder kussen op zijn hoofd kan staan.

7 Iedereen vindt dat **eigenaardig**.
Iedereen vindt dat **vreemd**.

8 Wanneer zet je de **turbo** aan?
Wanneer zet je de **snelle motor** aan?

10 Iedereen is **in de ban** van die jongen.
Die jongen heeft iedereen in zijn macht.

13 Ik loop mijn **denkbeeldige** tegenstander voorbij.
Ik loop mijn **ingebeelde** tegenstander voorbij.

13 Een **schijnbeweging** is een beweging die gemaakt wordt
om iemand te misleiden, vooral in de sport.

14 Een meisje uit de kleuterklas krijgt de bal **pardoes** op haar wang.
Een meisje uit de kleuterklas krijgt de bal **recht** op haar wang.

14 Het meisje huilt **hartverscheurend**.

Het meisje is zo aan het huilen dat ik mijn hart voel
scheuren van droefheid en medeleven.

17 Wat een **onnozele** paarse kar!
Wat een **belachelijke** paarse kar!

19 Zijn gezicht staat heel **serieus**.
Hij kijkt heel **ernstig**.

20 **Ik kan het niet helpen**.

Ik kan er niets aan doen.

Rolstoeldoelman

In onze klas zitten meer jongens dan meisjes.

In onze klas zitten zelfs veel meer jongens dan
meisjes. In onze klas zitten bijna geen meisjes.

Twee, om precies te zijn. Heidi en Ada kunnen even
goed voetballen als de jongens.

Niet te doen, gewoon. Ada kan bijzonder goed dribbelen 📖.

Ze heeft al heel veel jongens voor schut gezet 📖.

Soms dribbelt ze driemaal rond dezelfde jongen.

En ze heeft het voordeel dat jongens niet op haar schenen schoppen. Of haar wegduwen. Ada wijst naar rechts, en wanneer je heel snel naar die kant kijkt, is ze je al links voorbij gespuurt. Niet normaal.

Ada is heel slank. Heidi daarentegen ...

Heidi heeft rosse krullen, en ze heeft ook al borstjes.

Die verstopt ze onder haar trui. Ze heeft altijd van die wijde truien aan. Met nummer 1 erop. Want Heidi staat in het doel.

Natuurlijk. Want Heidi is bijna zo breed als het doel.

Overdrijf ik? Een beetje wel, misschien. Maar Heidi is echt wel breed. Al moet ik toegeven dat ik Heidi sympathiek vind. Nee, niet alleen sympathiek. Ook wel iets meer. Heel sympathiek ...

Als ik bij Heidi in de ploeg speel, dan ben ik het liefst een verdediger. Maar als ik in de andere ploeg speel, ben ik heel graag aanvaller.

Gesnopen 📖?

We zitten met tweeëntwintig in de klas. Dat treft, dan kunnen we net twee ploegen vormen. Als iedereen meespeelt natuurlijk.

Meestal is dat zo. Op sommige dagen wil juf Trui scheidsrechter zijn. Ze is dan strenger dan in de klas. Daar vertelt ze leuke grappen, doet ze al eens een dansje, en op een dag heeft ze een weddenschap gewonnen. Anton pochte 📖 dat hij zonder kussen op zijn hoofd kon staan. En juf Trui zei dat dit een fluitje van een cent was.

Anton daagde haar uit en zei: 'Juf, dit kun je niet.'

'Wedden?', vroeg de juf lachend.

'Wed-den! Wed-den! Wed-den! Wed-den!', riep de hele klas.

'Goed,' zei de juf, 'wedden. Om de eer!'

En wat niemand verwacht had, gebeurde: juf Trui stond op haar hoofd. Zomaar, op de harde, koude klasvloer. Ze kreeg een daverend applaus. En ze gaf Anton een zoen.

We zijn de derde week van september.

Ik ben het al goed gewend op school. Dat is normaal. De vakantie is al lang genoeg voorbij om weer helemaal thuis te zijn op school. Bovendien is onze klas net dezelfde als die van vorig jaar. Tweeëntwintig kinderen, waaronder twee meisjes.

De leerstof vind ik wel moeilijker. Vooral rekenen is niet simpel. Ik sukkel een beetje met grote getallen. Die vind ik zo ingewikkeld. Ik vind het ook heel raar dat nul eigenlijk niets is, maar wanneer je het achter een cijfer plaatst, wordt dat cijfer ineens tien keer zoveel.

Wie dat snapt, moet het mij eens komen uitleggen.

We zitten midden in een ellendig moeilijke rekenles, wanneer er aangeklopt wordt. De juf kijkt over haar bril, naar de deur.

'Kenny, maak jij open?', vraagt ze.

Ik gehoorzaam en vlieg naar de deur. Ik gooi ze open en zie ...

Een jongen in een rolstoel.

Ik weet niet goed wat ik moet zeggen.

Dan flap ik eruit: 'Rij maar binnen.'

De jongen knikt en rijdt meteen de klas binnen.

Hij geraakt niet veel verder dan de laatste rij.

De doorgang is te smal.

Juf Trui knikt. 'We zullen dat wel in orde brengen, Thomas', zegt de juf.

Ik begrijp het niet goed. Iedereen in de klas kijkt naar iedereen.

Dan zegt de juf: 'Meisjes en jongens, dit is Thomas. Hij is nieuw in onze klas.'

Het duurt even voor we van deze verrassing bekomen zijn. Banken worden opzij geschoven, boekentassen aan de kant gezet.

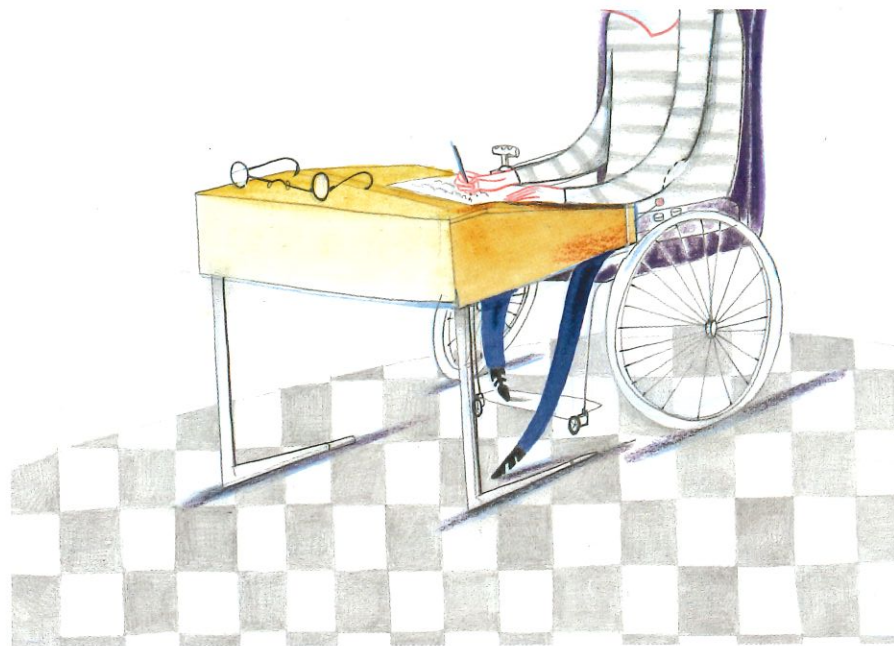
De juf laat Thomas vertellen. Hij is geboren met een erg lastige ziekte waardoor hij nooit heeft kunnen lopen. Zijn ene been is langer en veel dunner dan het andere.

Ik probeer te denken aan hoe het moet zijn om nooit te kunnen lopen. Maar dat lukt niet, want de les gaat door.

Thomas of geen Thomas, ik blijf rekenen een lastige klus vinden. Ik hou helemaal niet van rekenen. Maar ik heb geen keus.

Thomas kan heel goed rekenen.

Gelukkig, denk ik. Gelukkig kan hij goed rekenen.

Op de speelplaats wordt er niet gevoetbald. Iedereen wil met Thomas praten. Hij is even oud als wij. Zijn ouders wonen nog maar pas in de stad. Zijn papa werkt in een groot bedrijf en moet af en toe verhuizen. 'Ik heb zeker al vier scholen gehad', pocht Thomas. Iedereen vindt dat toch eigenaardig 📖. Niemand van ons heeft al een andere school gehad.

Wanneer ik Heidi iets wil toefluisteren, zie ik dat ze zelf iets in Thomas' oor fluistert. Ik vind dat niet nodig. Ze kan toch ook iets in mijn oor fluisteren ...

‘Je hebt een keigave rolstoel, Thomas’, zegt ze dan.

Natuurlijk is de rolstoel van de jongen heel mooi.

Een paarse! En met een elektrische motor.

‘Hey, Thomas!’, roept Anton. ‘Wanneer zet je de turbo aan?’

En Thomas racet over de speelplaats.

Daarbij rijdt hij bijna een meisje van het eerste leerjaar omver.

Juf Trui steekt haar wijsvinger op, en Thomas gebaart dat hij het begrepen heeft.

De speeltijd is snel weer achter de rug.

Gelukkig is de volgende les geen reken-, maar taalles.

Daar ben ik heel sterk in.

Ik merk al gauw dat Thomas dat veel minder goed kan.

Natuurlijk probeer ik zo vaak mogelijk te antwoorden.

Elke keer is mijn antwoord correct.

Dan kijk ik eens naar Heidi.

Maar zij heeft meer oog voor Thomas ...

De volgende speeltijd verloopt zoals de vorige:

iedereen gaat bij Thomas staan.

Iedereen wil het fijne van hem weten.

Ik niet zo. Ik wil voetballen.

‘Anton, wanneer begint de match?’, probeer ik.

Maar Anton praat door met Thomas.

Over de hendels van de rolstoel.

Over hoe je kunt sturen, hoe je sneller rijdt, hoe je kunt afremmen ...

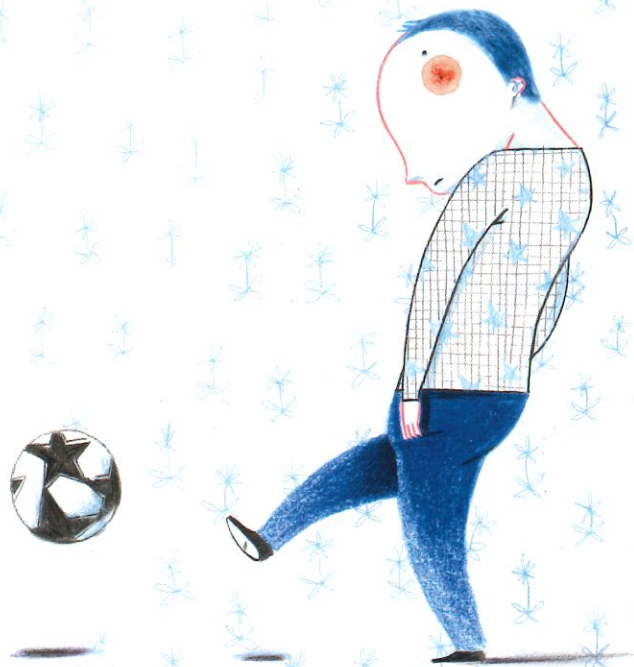
‘Heidi,’ probeer ik, ‘wanneer gaan we voetballen?’

Even kijkt ze op. Ze haalt de schouders op en luistert verder. Naar Thomas.

De volgende dag is het net zo.

Niemand wil nog voetballen, lijkt het wel.

Iedereen is in de ban 📖 van die gehandicapte jongen.
Ik snap dat niet: hij is toch gewoon een jongen in een rolstoel?

Elke dag is nu Thomas-dag.
Iedereen draait rondom hem alsof ze nog nooit een jongen in een rolstoel gezien hebben.

Wat is er speciaal aan een jongen in een rolstoel?

Niets, toch?

Hij zit in zo'n stoel met vier wielen.

Twee kleine en twee grote.

Hij hoeft zelfs niet eens moeite te doen om te bewegen, want een motor doet het voor hem.

Hij hoeft gewoon aan zo'n hendeltje te duwen en klaar is Kees. Klaar is Thomas.

Terwijl wij op onze eigen benen moeten staan.

Er is geen elektrische motor die ons doet voortbewegen. Wij moeten er moeite voor doen. Toch?

Ik ben het beu om te staan kijken naar een jongen in een rolstoel. Ik wil voetballen.

Maar niemand van de klas heeft nog zin in voetbal, lijkt het wel.

Dan ga ik zelf maar wat balletjes trappen.

Tegen de muur. Dat was het doel.

Nu is het gewoon een muur.

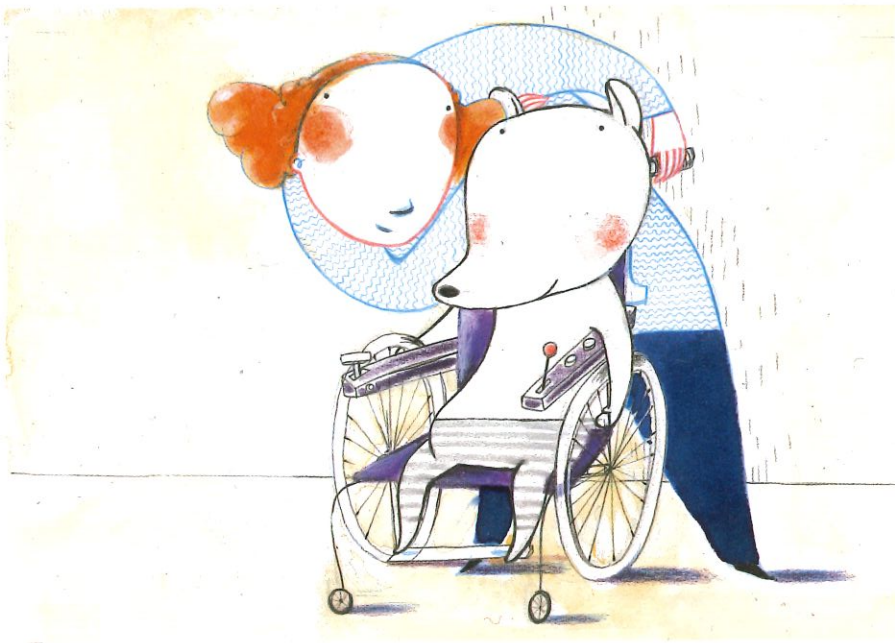
Enkele dagen geleden stond Heidi nog in het doel.

Dat was fijn.

Ik knipoogde soms naar haar.

Nu staat ze bij die stomme jongen met zijn rolstoel.

'Thomasje, zit je gemakkelijk? Thomasje, kan ik je

helpen?' Net of Heidi een knuffelbeer heeft.

Belachelijk, gewoon.

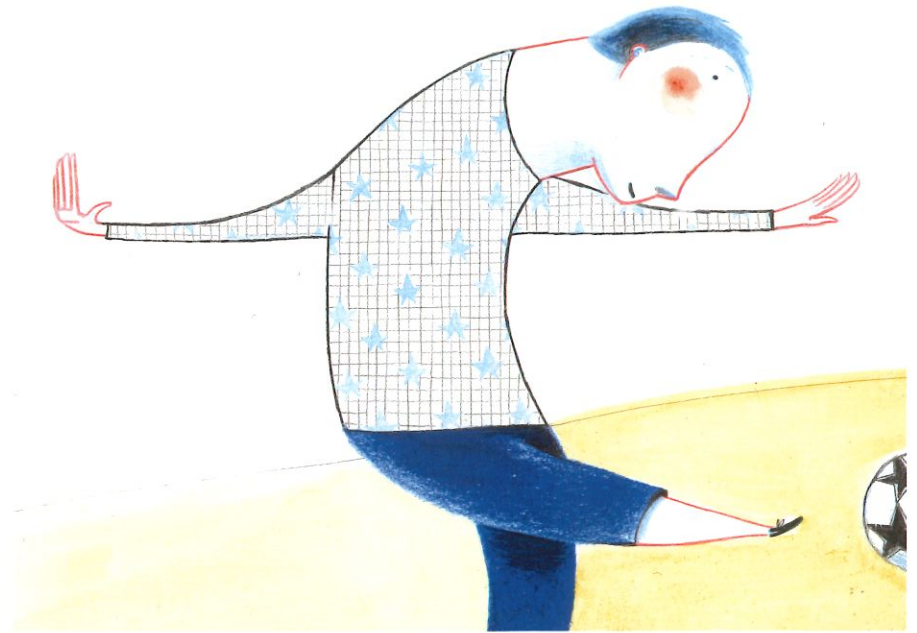
Ik trap de bal naar de muur, zo hard ik kan.

De bal belandt net in de rechter winkelhaak.

Even denk ik dat het een doelpunt is. Ik wil mijn armen in de lucht gooien. Maar meteen beseft ik het: ik speel geen match.

Iedereen is te druk met Thomas.

De volgende speeltijd ga ik niet eens meer met mijn klasgenoten mee. Ik weet toch al wat ze gaan doen.

Ik neem de bal en trap hem weer hard naar het doel.
Raak.

Ik loop rondjes, dribbel voorbij onzichtbare tegenstanders. Altijd goed. Ik wijs naar rechts, ga mijn denkbeeldige tegenstander links voorbij. Natuurlijk. Ik doe alsof ik een harde trap ga geven, maar houd me in. Schijnbeweging .

Ik loop met de bal aan mijn voeten drie, vier man voorbij. Maar ze staan er niet.

Sneller loop ik, steeds meer tegenstanders zijn niet

snel genoeg voor mij. Ik leg aan en ...

Schiet niet, eerst dribbel ik nog enkele tegenstanders voorbij. Nu leg ik aan en schiet. Raak!

De bal raakt een meisje uit de kleuterklas, pardoes 📖 op haar wang. Ik hoor een pletsend geluid.

Het meisje valt op de grond. Ze wil rechtstaan, maar valt opnieuw. Ze weent. Ze huilt.

Ik loop op haar toe. Ook juf Trui loopt naar het meisje. Zij is het eerst bij haar en neemt haar op haar armen.

'Sst, het komt wel goed. Het doet een beetje pijn, maar straks is dat voorbij. Sst ...', sust juf Trui.

Ik weet niet waar ik het heb. Wat nu? Het meisje huilt nu hartverscheurend 📖.

'Ik had haar niet zien staan ...', fluister ik.

Juf Trui bekijkt me.

'Dat geloof ik', zegt ze. 'Dat geloof ik ...'

Wanneer het meisje opgehouden is met wenen, en weer op haar eigen benen staat, ga ik naar haar toe.

'Sorry, hoor', zeg ik. 'Ik had je echt niet zien staan.'

Het meisje snikt na. Ze kijkt me aan en begint opnieuw te wenen.

'Echt niet', zeg ik. 'Geloof me ...'

De juf aait het meisje op de andere wang.

Ik voel me rot. Ik dacht een doelpunt te scoren, en in plaats van in het doel, belandt de bal op een meisje.

Domweg. Ik probeer het opnieuw: 'Sorry, meisje, ik wilde scoren, en toen kwam jij en ik ...'

Juf Trui zegt: 'Kenny, misschien had je toch beter moeten kijken. Maar het was een ongeluk, dat geloof ik wel.'

En dan vraagt juf Trui: 'Waarom voetbal jij helemaal alleen, Kenny?'

Ik haal de schouders op en wil weglopen.

Maar juf Trui houdt me tegen.

‘Hé, Kenny, waarom loop je weg?’, vraagt ze.

Ik wil zeggen dat niemand nog wil voetballen, dat ze allemaal bij die stomme Thomas rondhangen, dat ik niet meer meetel bij Heidi. Maar het lukt niet. Ik kan niet meer spreken. Duizend woorden schieten door mijn hoofd, kriskras. Wanneer ik een woord wil uitspreken, schiet het weg. En wanneer ik een ander woord wil proberen, krijg ik ook dat niet uit mijn mond. In plaats daarvan begin ik te wenen.

Ik kan er niets aan doen, ik begin gewoon te wenen ...

Natuurlijk heeft Heidi het gezien. En Anton, en Jelle.

Ze hebben het allemaal gemerkt.

Ik zie hoe Heidi naar mij toekomt.

Ik zie dat Anton op mij afkomt. En Ada. En Jelle.

En ook die stomme Thomas komt op mij af.

In zijn onnozele 📖 paarse kar.

In zijn dwaze rolstoel, zijn luie stoel, zijn Thomasstoel.

Thomas is zoals zijn rolstoel, denk ik.

Ik schrik van mijn eigen gedachten.

De schoolbel redt me.

Wanneer we weer in de klas zitten, neemt juf Trui plaats bovenop haar bureau.

Dat doet ze bijna nooit. Enkel als ze iets heel belangrijks wil zeggen, dan gaat ze met haar ene been op haar bureau zitten.

Het wordt stil in de klas. Muisstil.

Wie heeft dit woord uitgevonden, vraag ik me nu af. Muisstil. Er zijn hier toch geen muizen. Wat een domme uitdrukking.

Het blijft erg lang erg stil in de klas.

Dan schuift juf Trui ook haar tweede been bij en gaat ze op haar bureau zitten.

Als ik thuis op de tafel ga zitten, vlieg ik er meteen af, denk ik. Van mijn mama en papa mag dat niet, maar zo'n juf die mag dat allemaal.

Het gezicht van juf Trui staat heel ernstig.

'Meisjes en jongens,' begint ze, 'ik moet jullie wat vragen.'

Ik kijk opzij en zie hoe Heidi ook ernstig kijkt.

Aan de andere kant zit Anton, en ook zijn gezicht staat

heel serieus .

De juf zucht: 'Wil iemand van jullie eens uitleggen waarom jullie niet meer voetballen tijdens de speeltijd?'

Vier, vijf vingers gaan de lucht in.

Anton mag antwoorden: 'Maar juf, we kunnen toch niet meer voetballen?'

'Waarom niet?'

Heidi zegt ongevraagd: 'We zijn nu met 23, en dat is 11 plus 11 plus 1.'

Dat heb je snel uitgerekend, denk ik bitter.

'En dan?', vraagt de juf.

Anton steekt zijn hand op: 'Juf, eh ... we kunnen toch niet voetballen als we eh ... als iemand van ons eh ...'

Daar stopt Anton.

Ik denk: zeg het dan, zeg het dan! Maar Anton zegt niets, en de juf moet weer een vraag stellen.

Dan zegt Jelle: 'Juf, Thomas kan niet voetballen, en daarom ...'

De juf knikt.

'Mooi', zegt ze, 'heel mooi van jullie.'

Iedereen knikt.

'Maar,' zegt juf Trui dan, 'jullie hebben aan één ding

niet gedacht!

Iedereen kijkt naar iedereen.

In alle ogen staan vraagtekens.

‘Jullie hebben met één jongen heel veel rekening gehouden. En dat is mooi. Maar hebben jullie er niet even aan gedacht dat er misschien wel een andere jongen was, met wie je ook rekening mocht houden. Een jongen die toch heel graag wilde voetballen.’
Zeg dat niet, denk ik. Want nu word ik rood. Nu niet rood worden, denk ik, vooral niet rood worden. Niet. Rood. Worden. Nee!

Maar het lukt natuurlijk niet. Ik voel hoe heel mijn gezicht knalrood wordt. Ik voel hoe ik langzaam in een tomaat verander.

Ik wil dat niet. Toch kan ik het niet helpen. 📖

‘Maar juf,’ zegt Heidi, ‘hoe doen we dat: voetballen voor Kenny en niet voetballen voor Thomas?’

‘Ja,’ beaamt Anton, ‘we moeten kiezen, juf. En we vinden dat Thomas ... in zijn rolstoel ... als we zouden voetballen, dan is het net alsof hij niet welkom is in onze klas.’

Juf Trui glimlacht en fluistert: ‘Niet gemakkelijk?’

Ik vind dat net heel gemakkelijk.’

Iedereen kijkt naar iedereen.

En iedereen lijkt uit vraagtekens te bestaan.

‘Wat bedoel je, juf?’, vraagt Thomas.

Juf Trui kijkt de klas rond en zegt: ‘Jullie gaan voetballen!’

Anton schudt het hoofd. Thomas’ mond valt open.

Heidi fluistert iets voor zich uit. Niemand begrijpt dat de juf dit zegt.

‘Maar ... maar dan kan Thomas niet meespelen.’

Dat is niet eerlijk', zegt Ada.

'Niet eerlijk? Dat is wel eerlijk', glimlacht de juf.

'Maar juffrouw, Thomas kan niet lopen, dan kan hij ...'

'... toch meespelen!', zegt de juf.

'Het is allemaal veel eenvoudiger dan jullie denken',

zegt juf Trui. 'Eén ploeg bestaat uit 11 spelers ...

En de andere uit 12.'

'Maar juf, 12 tegen 11, dat is toch ...'

'... mogelijk!', lacht de juf. 'Natuurlijk heeft die ploeg van 12 spelers een mannetje meer. Of een vrouwtje!'

Ada en Heidi lachen voorzichtig.

'Dus, lijkt die ploeg van 12 in het voordeel.

Maar Thomas gaat in het doel staan. Ik bedoel: zitten.

De doelman heeft het dus iets moeilijker, maar dat wordt goedge maakt doordat de ploeg van 11 het dan weer moeilijker heeft om tot aan het doel te geraken.

Want zij spelen tegen een mannetje meer ...'

'Of een vrouwtje meer', zeggen Heidi en Ada in koor.

De volgende speeltijd voetbalt de hele klas.

Iedereen glimlacht, iedereen is tevreden.

Wanneer de bel rinkelt, is de stand 2-2 ...